

για ναῦρη τρόπον να χαθοῦν τέτοια μαλλιά π' τὸν κόσμον.

"Ὠχου! γιατί δὲν τάκοβες [μονάχη σου, κερά μου, ἐκεῖνα τὰ χρυσὰ μαλλιά, μονὸ 'γειναν αἰτία κ' ἔγεινε τέτοιος χαλασμός, ἐμπήκες μέσ' 'ς τὸ μνήμα;

A. IΩ. ΑΝΤΩΝΙΑΔΗΣ
γυμνασιάρχης

ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΛΕΥΚΩΜΑ

ΠΡΟΣ ΤΑΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

Μητέρες, διδάσκετε τὸ κοράσιον ὑμῶν ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων τὴν ὑπακοὴν καὶ τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἐκτρέφετε αὐτὸ ἐν νοησιᾷ καὶ παιδείᾳ Κυρίου. Τί ἄλλο ἀσφαλέστερον, ἢ τὸ να ἠξεύρητε, ὅτι ἡ θυγάτηρ ὑμῶν οὐδέποτε θέλει πράξει ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον ἔχετε [ἐμποδίσει εἰς αὐτήν; Τί ἄλλο σωτηριωδέστερον, ἢ να μὴ κρύπτη εἰς ὑμᾶς ὅ,τι σκέπτεται καὶ ὅ,τι μέλλει να πράξει; Ἐὰν παρασκευάσητε, ὦ μητέρες, τὸ κοράσιον ὑμῶν οὕτω, θὰ δυναθῆτε μετ' ὀλίγον, ὅταν ὁ καιρὸς ἔλθῃ, να ἐργασθῆτε μετὰ γαλήνης καὶ ἡσυχίας εἰς τὴν ἐκπαίδευσιν καὶ μόρφωσιν αὐτοῦ. Ἡ βᾶσις ὅταν ἦνε στερεὰ καὶ ἡ οἰκία κτισθῆ ἐπὶ πέτρας, οὐδεὶς φόβος οὔτε κίνδυνος ἐξ ἀνέμων ἰσχυρῶν καὶ βροχῶν βραχδαίων. Ἄλλ' ὅταν ἡ θυγάτηρ ἡμῶν στερῆται τῶν δύο τούτων ἀρετῶν τῆς ὑπακοῆς καὶ ἀληθείας, τότε τὸ μέλλον αὐτῆς εἶνε ἀμφίβολον. Τὸ τοιοῦτον κοράσιον ὁμοιάζει πρὸς οἰκίαν, ἧς τὰ τείχη εἶνε ἐσχισμένα καὶ διερραγῶτα, καὶ πλήρη συντριμμάτων καὶ ἐρείπίων. Τότε, ὦ γονεῖς, ἐθεμελιώσατε ἐπὶ τῆς ἄμμου.

M. ΒΡΑΤΣΑΝΟΣ
Διευθυντῆς τοῦ Διδασκαλείου Ἀθηνῶν

ΘΡΗΣΚΕΙΑ

Ἡ συνεχῆς καὶ ἀκραιφνῆς [σχέσις ἡμῶν πρὸς τὸ ἄπειρον, πρὸς τὸν Θεόν, ἡ ἐκδηλουμένη ὡς ἀ γ ἄ π η, π ί σ τ ι ς, γ ν ῶ σ ι ς, ἐ λ π ί ς, καὶ Ὑ π α ρ ξ ι ς ἐ ν Θεῷ καλεῖται θρησκεία, ἧτις ἄλλαις λέξεσιν εἶνε ἐξάρτησις τοῦ ἀνθρώπου ἀπὸ τοῦ ἀπίστου, τοῦ ζῶντος καὶ προσωπικοῦ Θεοῦ. Ἐπειδὴ δὲ ἡ θρησκεία πρὸς τὸν ὅλον ἔσω ἄνθρωπον κατὰ τὴν Γραφήν, ἢ κατὰ Πλάτωνα τὸν ἔνδον ἄνθρωπον σχέσιν ἔχει, δὲν ἀναφέρεται μόνον πρὸς ταύτην ἢ ἐκείνην τὴν ψυχικὴν δύναμιν, ἀλλ' ἐμπεφυτευμένη οὔσα ἐν τῷ βᾶθει τῆς καρδίας, καὶ ἐν τῷ ἱερῷ τῆς ψυχῆς τεμένει τὰς ρίζας αὐτῆς ἔχουσα, διὰ μὲν τοῦ νοὸς γινώσκεται καὶ γίνεται σαφῆς καὶ βεβαία γνῶσις, διὰ δὲ τῆς συνειδήσεως ἐκδηλουμένη ὡς ἱερὰ ἐπιθυμία γίνεται θέλησις ἀγία καὶ βίος ἐν Θεῷ. Ὁ ἐν τῷ Θεῷ ἑαυτὸν αἰσθανόμενος ἄνθρωπος, συλλογισζόμενος ὡς λογικός, γινώσκει τὸν Θεόν, ὁ δὲ ἠθικός ἄνθρωπος, ὁ τὰ πάντα ποιῶν ἐξ ἀγάπης πρὸς τὸν Θεόν ζῆ βίον θρησκευτικὸν ἐν τῇ σχετικῇ ἐπιγῆς τελειότητι αὐτοῦ.

Ἡ θρησκεία εἶνε ἡ τροφή τῆς ψυχῆς, ὁ ἀμετάβλητος κανὼν τῆς βουλήσεως ἡμῶν, ἡ κορωνὶς τοῦ πνευματικοῦ καὶ ἠθικοῦ βίου τοῦ ἀνθρώπου. Ἄμα τῇ δημιουργίᾳ τούτου εὐθὺς καὶ ἡ θρησκεία, ἡ ἐξάρτησις αὐτοῦ ἐκ τοῦ Θεοῦ, ἐξεδηλώθη, διότι ἔμφυτος αὕτη τῷ ἀνθρώπῳ ὑπάρχει. Ὁ ἄνθρωπος φύσει

θρησκευτικός. Οὐδενὶ λογιζομένῳ, αἰσθανομένῳ καὶ ὀμιλοῦντι εἶνε ἄγνωστος ἡ φωνὴ αὐτῆς. Ἐφ' ὅσον ζῆ καὶ ὑπάρχει τὸ ἀνθρώπινον γένος, θὰ ὑπάρχει καὶ ἡ θρησκεία· διότι τοῦ ἀνθρώπου τὸ πνεῦμα, ἀποκείμενον ἐκ τῆς πρὸς τὰ κάτω, τὴν ὕλην, τὸ φθαρτὸν, κλίσεως κατευθύνεται πλειστάκις πρὸς τὰ ἄνω, ζητεῖ τὴν μετὰ τοῦ ἀπίστου συγκοινωνίαν, τίθησιν ἑαυτὸ ὑπὲρ πᾶν ὄρατὸν καὶ πρόσκαιρον.

I. E. ΜΕΣΣΟΛΑΡΑΣ
ὕφηγητής

ΣΚΕΨΕΙΣ ΣΤΡΑΤΗΓΟΥ ΣΑΝΖΥ

Δὲν εἶνε ἀνάγκη να ἦνέ τις στρατιώτης διὰ να ὑπερασπισθῆ τὴν πατρίδα του καὶ τὴν τιμὴν του.

Τὸ καθῆκον εἶνε εὐκόλον ὅταν ἦνε ὠρισμένον καὶ ὅταν δὲν διαμφισβητῆται.

Οὐδέποτε εἰς τὸν στρατὸν ἡ ἐλευθερία πρέπει να μεταβληθῆ εἰς ἀπειθειαν, ἡ ἀδελφότης εἰς λήθην τοῦ σεβασμοῦ καὶ τῆς ὀφειλομένης ὑπακοῆς τοῖς στρατηγοῖς καὶ ἡ ἀλληλεγγύη εἰς ἄρνησιν ἱεραρχικῶν ἀρχῶν.

Εἷς στρατὸς δὲν εἶνε οὐδέποτε σπουδαῖος εἰμὴ μόνον ὅταν ἔχη πεποιθήσιν εἰς ἑαυτὸν καὶ εἰς ἐκείνους, οἵτινες ἔχουσι τὴν μεγάλην τιμὴν, ἧτις πολλάκις εἶνε λίαν ἐπίπονος, τοῦ να τὸν διοικῶσιν.

ΡΙΧΑΡΔΟΣ ΒΑΓΝΕΡ

Ὁ μελοποιὸς τοῦ Ριένζι, ὁ πολὺς καὶ φιλόσοφος Βάγνερ ἀπέθανεν ἐν Ἐνετία μακρὰν τῆς πατρίδος του, ἣν τοσοῦτον ἐδόξασε διὰ τῆς φαντασίας του.

Γεννηθεὶς ἐν Λειψία τῇ 22 Μαΐου 1813, ἐδιδάχθη ἐν Δρέσδη τὰ πρῶτα μαθήματα, καὶ ἐκεῖ τὸ πρῶτον ἤγγισε τὰ πληκτρα τοῦ κλειδοκυμβάλου. Ἄλλ' ἡ ἔμφυτος αὐτοῦ πρὸς τὴν μουσικὴν κλίσις ἐξεδηλώθη τὸ πρῶτον μετὰ τὴν ἐπάνοδον αὐτοῦ εἰς Λειψίαν. Ἐκεῖ ἤκουσε τὴν συμφωνίαν ἐκείνην τοῦ Βετχόθεν, ἧτις ἐνεθουσίασεν αὐτὸν καὶ ὑπεδαύλισε τὴν φιλοδοξίαν του καὶ ἐνῶ ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἤκροατο τῆς φιλοσοφίας καὶ αἰσθητικῆς τὰς θεωρίας, κατ' οἶκον ἐμελέτα τοὺς κανόνας τῆς ἁρμονίας καὶ τῆς συνθετικῆς.

Ἄλλὰ τὰ πλεῖστα τῶν μελοδραμάτων τοῦ Βάγνερ ἀπέτυχον, ἐκ τῶν δύο δὲ πρῶτων ἀναβιβασθέντων αὐτοῦ ἔργων ὁ Ριένζι καὶ τὸ Πλοῖον φάσμα, ἐχειροκροτήθη μόνον τὸ ἕν.

Εἶτα συνέθεσε τὸν Τα γ γ ῶ ὕ ζ ε ρ καὶ Λ ο χ ε γ κ ρ ί ν, ἐδημοσίευσεν δὲ τὸ σύγγραμμα αὐτοῦ Μ ε λ ὀ δ ρ α μ α καὶ δ ρ ᾱ μ α ἐν ᾧ ἐξέθετο τὰς ιδέας του καὶ τὸν σκοπὸν, ὃν προέθετο.

Ἄλλὰ καὶ τότε ὁ Βάγνερ ἐθεωρήθη ὡς παραδοξολόγος καὶ μετὰ μειδιάματος εἰρωνικοῦ πολλοὶ ἤκουσαν τὰς θεωρίας αὐτοῦ περὶ τῆς μουσικῆς τοῦ μέλλοντος.

Εἷς τὸ νέον τοῦτο σύστημά του ἔγραψε τὸν Τριστα καὶ τὴν περιλάλητον τριλογία του, τὸ Δακτύλιον τῶν Niebelungen, ἣν ἀπαρτίζουν τρία δράματα καὶ ὧν τὸν μῦθον ἐδανείσθη ἐκ τῆς ὁμωνύμου μεγάλης ἐπιποιίας τῶν Γερμανῶν.